

Розділ перший

Щоденник

Дорогий щоденнику!

Сьогодні день має бути вдалим. Адже вчора на уроці літсуду пані Вчителька призначила мене прокурором у справі мадам де Реналь. Суд повинен відбутися сьогодні на другій парі — і я натхненно збираюся до шкільної будівлі.

Поясню, чому мені так радісно на душі: ще ніколи, за всі роки мого перебування в ЛСД мене не призначали прокурором, все більше підсудною або, в крайньому випадку, другим чи навіть десятим свідком.

Це через мою, як каже Озу, «страусячу» натуру: коли треба щось відстоювати, ухвалювати рішення чи сперечатися, я ховаю голову в пісок. А сьогодні маю довести всім ліцеїсткам і пані Вчительці, що я не така вже нікчема!

Я задалегідь перечитала «Червоне і чорне» мсьє Стендаля ледь не сто разів, підкреслила потрібні місця олівцем і вірю, що можу бути гідним прокурором.

Суддею буде Рів, адвокатом — Озу, а підсудною, тобто мадам де Реналь, — мовчунка Ліл. Побачимо, що з того вийде. Сподіваюсь отримати не менш як дев'яносто дев'ять балів.

Оскільки я лише починаю ці записи, то, як наполягає пані Директорка, яка вчить нас вести щоденники і писати листівки краснописом, а не на клавіатурі компа, як це роблять стріти, потрібно старанно змалювати «експозицію».

Тобто ту частину розповіді, з якої буде зрозуміло, як і де ми живемо, про що мріємо, чого боїмося і до чого прагнемо.

Постараюся описати це якнайкраще, хоча воно й забирає багато часу. Але ж не можна заковтувати майбутній текст від самого початку, ніби машина для знищення паперів. Вправно викладати свої думки — одна з важливих речей у нашому навчанні і, звісно, подальшому житті, яке чекає на нас за стінами улюбленого закладу.

Отже, варто все пояснити. Тобто — створити «експозицію».

І почну я з наших імен, які стрітам можуть здатися трохи дивними.

Хоча ні! Спочатку ще пару слів про «стрітів».

Так ми називаємо всіх, хто перебуває поза межами таких пристойних навчальних закладів, як наш лицей. Раніше, років десять-п'ятнадцять тому, їх називали «вуличними». Але мені здається, що «стріти» лунає краще і пристойніше, ніж це просте і трохи вульгарне поняття — «вуличні».

Зараз так вже не кажуть. Скажу більше: вимовити таке — все одно, що вилятися. І отримати за це «червону догану».

Ну от, тепер доведеться пояснювати, що таке «червона догана»! Адже є ще синя, зелена, жовта і найстрашніша — чорна...

Поясню коротко: за кожен некоректний вчинок, помилку чи слово ми, учениці, протягом навчального року отримуємо від пані Директорки кольорові картки. За словесні помилки — червоні, за погане засвоєння навчального предмета — сині, за погану поведінку — жовті, за хиби у зовнішньому вигляді — зелені. Про чорні краще промовчати! «Чорна догана», тобто чорний квадратик картону — це вже вирок! І — карцер.

Кожна «догана» пронумерована і продубльована. Дублікат залишається в шухляді пані Директорки. Тому ці картки ми ретельно зберігаємо як страшне нагадування про покарання наприкінці року. І готуємося до нього.

Неважко здогадатися, що ті, хто набрав більше червоних карток, мусять виправити свою мову шляхом різних завдань, які нам дає пані Директорка. Скажімо, минулого року одна семикласниця вивчила напам'ять п'єсу Шекспіра в оригіналі і декламувала уривки в актовому залі, доки не знепритомніла.

Володарки «жовтих доган» прибирають територію і вдень, і вночі.

А «зелених» позбавляють всіх благ у виборі одягу чи косметики...

«Чорні»... Ох... Просто сидять в карцері. Стільки днів, скільки мають тих карток.

Це — справедливі покарання.

Звісно, всі ми боремося, щоб цих доган було якомога менше.

Тепер, як і обіцяла і поки не заплуталась, почну з імен.

Тут також все просто.

Наші імена — не іноземні, як це може здатися на перший погляд. І не прізвиська (не дай Боже: у нас це карається «жовтою доганою!»). Це усього-на-всього перші літери наших повних імен! Не більше того!

Така форма звертання була прийнята дуже і дуже давно, ще в часи наших прабабусь. Але досі вважається дуже зручною у спілкуванні.

По-перше: коротко і ясно, по-друге, добре запам'ятовується, по-третє, як пояснює шкільний психолог, «не дає

вийти емоціям за рамки особистості». Це досить складне пояснення. Я розумію його так: кожен сам по собі, ніби квартира чи вілла з домофоном, куди не потрапиш, не знаючи повного набору цифр.

Звісно, в наших анкетах, які заповнюють рідні і близькі, посилаючи нас до цього закладу, стоять звичайні імена і прізвища. Але за роки перебування в його стінах ці імена витираються з пам'яті, адже голова наповнюється купою інших знань. Тут вже не до того, щоб пам'ятати, хто ти така — Ганнуса чи Марія. А ще спробуй запам'ятати по батькові та прізвище! Суцільна маячня!

Одного разу, присягаюсь, суто випадково, коли Озу хворіла, а я відсиджувала біля її ліжка в лазареті необхідну для виявлення милосердя годину, то підгледіла, що в її анкеті, котру переглядала медсестра на предмет спадкових хвороб, записано, що її звать Ольгою Зенонівною Урбанською.

Скорочено і є — Озу. Гарно і коротко.

Можливо, Рів звать Раїсою чи Розою, Ліл — Ларисою або Ліною.

Але це банально і не романтично. Тому я рада, що мене звать Пат.

Ночами, коли не спиться або за розкладом настає час «романтичних дівочих мрій» (які ми потім занотуємо в окремих загальний зошит для майбутніх поколінь курсанток ліцею), я уявляю, що моє повне ім'я — Патрисія чи Памела. Звучить гарно, як у леді.

Ну от. З іменами покінчено.

Тепер про той урок, на якому сьогодні я маю виявити впевненість і бездоганне знання матеріалу.

Я обожнюю літсуд!

Це мій найулюбленіший предмет. Хоча у нас, курсанток одинадцятого, передостаннього, класу є ще «домознавство», «рукоділля», «економія» та «гендерознавство».

В останньому, дванадцятому, замість курсу з партнерських стосунків, що входить до «гендерознавства», ми будемо більш ретельно вивчати все, що пов'язане з сексом. Фізіологію стосунків. Цікаво. І трохи моторошно — що дізнаємося?

Але це буде наступного року.

Поки що, як я вже говорила, мій улюблений предмет — «літсуд».

Чим він такий цікавий?

Ну, по-перше, я умліваю від любовних романів!

У нашій бібліотеці, у відділі для старшокласниць, їх безліч.

Обожнюю ці рожеві, бузкові, небесно-блакитні покетбуки з прегарними дамами і джентльменами на обкладинках.

Вони навіть пахнуть! Візьмеш до рук і одразу ніби в торт поринаєш — в роті стає солодко, у всьому тілі — тепло і пухнасто. Життя здається прекрасним, багатообіцяючим! А по-іншому й бути не може. Бузково-рожеве щастя так і лізе у вуха, в ніздрі, до рота, а в голові лунає музика: «Він-взяв-її-за-плечі-і-їхні-вуста-злилися-в-гарячому-поцілунку...» Ох...

Про поцілунки ми ще нічого не знаємо. І це так бентежить. Як це — «вуста злилися»? І якщо вони «злилися», то куди ж поділися носи й очі? Але такі речі ми ніколи не обговорюємо. Це непристойно.

На літсуді ми таких книжок з позакласного читання не вивчаємо.

На уроках ми вивчаємо світову класику, як і звичайні стріти у своїх загальноосвітніх школах. Тільки підходимо до неї